

Bemærkninger til forslaget

Dette er en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 107 fra folketingsåret 1985-86 med ajourførte bemærkninger i forhold til forhandlingerne om forslaget den 10. april 1986, se Folketingsstidende 1985-86, forhandlingerne sp. 6916 og 9535 samt tillæg A sp. 4581.

I sin redegørelse af november 1985 til folketinget om forholdene for personer med handicap understregede socialministeren, at »regeringens målsætning i indsatsen over for personer med handicap er, at hver enkelt får en tilværelse så nær det normale som muligt. Dette omfatter mulighederne for familieliv, for uddannelse og beskæftigelse...«.

Uddannelsesmulighederne for handicappede er stadig alt for dårlige, om end der ikke mindst inden for de sidste femten år er sket en række forbedringer, således at der i stigende grad ved hjælp af støtteforanstaltninger uddannes velkvalificerede handicappede mennesker.

»Men i blitzlampernes skær ved eksamensbevists overrækkelse falder enhver støtteforanstaltning væk. Det vil sige, at man fjerner den blindes sekretær, muligheden for installering af elevatorer for kørestolsbrugere, tolkebistanden til de døve og enhver anden personlig assistance... Der burde egentlig et sekund efter, at eksamensbeviset er overrakt, tages et nyt billede, hvor krøblingen sidder på gulvet, uden skinner og kørestol! Med andre ord: Man giver de handicappede en uddannelse, men fratager dem enhver mulighed for at bruge den.« (Jørgen Ulf Christensen i »Fugl uden vinger«, Københavns bogforlag, 1985, side 104).

Der er gjort adskillige forsøg på at få ændret denne tilstand, især fra forskellige blindes side. Så sent som i 1980 rummede statsministerens åbningstale et løfte om, at der ville blive gjort noget ved problemerne, eventuelt i form af en lovændring. Senere på året måtte socialministeren dog erkende, at landets økonomiske situation ikke gav mulighed for at tage fat om problemerne for alvor.

I august 1981 nedsatte arbejdsministeriet så et udvalg, som skulle beskæftige sig med de handicappede og arbejdsmarkedet, og i september 1982

fremsatte dette udvalg et forslag vedrørende personlig assistance i forbindelse med erhvervsudøvelse til personer med handicap. Nærværende beslutningsforslag er i høj grad inspireret af dette forslag, som da også omtales i den nuværende socialministers novemberredogørelse.

På denne baggrund blev der efter drøftelse mellem social- og arbejdsministeriet taget beslutning om, at der i første omgang skulle indhøstes erfaringer om behov m.v. ved at udnytte mulighederne inden for rammerne af lov om beskæftigelsesmuligheder for unge, jfr. arbejdsministerens bemærkninger under 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 107 i folketingsåret 1985-86. Den 12. marts 1986 udsendte arbejdsdirektoratet og socialstyrelsen i to koordineret udsendte skrivelser information til AF-systemet og socialektoren om, hvordan ovennævnte lov kunne bruges til formålet.

Forslagsstillerne mener, dette er en rigtig dårlig løsning. Det samme gør Det centrale Handicapråd. Lov om beskæftigelsesmuligheder tager sigte på de unge, ikke på de handicappede. Synshæmmede/blinde har f.eks. brug for sekretærer, der kan blindskrift, og døve har brug for tolke, der kan døvesprog. Der findes næppe mange af denne kategori i den personkreds af unge, der kan anvises beskæftigelse i henhold til lov om beskæftigelsesmuligheder for unge.

Arbejdsdirektoratet vil følge udviklingen, har arbejdsministeren sagt. Men VS tror simpelthen ikke på, at der kommer noget kvalificeret ud af et så begrænset forsøg, og vi synes ærlig talt, at de handicappede har ventet længe nok på at få personlig assistance.

Vi synes faktisk, det er lidt af en uartighed over for de handicappede, at mange års ønske om personlig assistance og forskellige regerings verbale velvilje resulterer i ikke blot så lidt, men også så dårlig en model.

Endvidere synes vi ikke, de handicappede skal vente mange år endnu på en tilfredsstillende løsning. Derfor genfremsætter vi vores forslag om en forsøgsordning.